

GUZIK (2) *sb m*

A sg guzik (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XIX w.

Dem. od „guz” ‘wypukłe stwardnienie na ciele’; clavus, nodulus, tuberculum Cn (2) : thedy mu fkorę ná onéy žyle rošporz/ á to rošproćie vczyn’ gdzie gużik pobaczyłz: then gużik ná žyle nálazłzy/ pułzcządłem przepuść/ iż krew wynidżie SienLek 178.

Cf GUZEK, GUZICZEK

KW